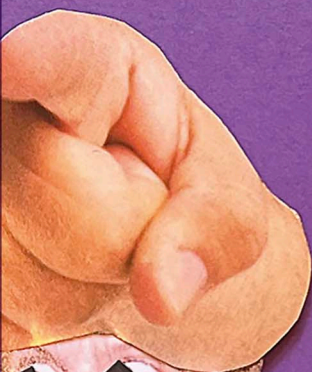

CUM
SĂ TE
RATEZI
CU

DEM NITA TE

un roman
de OCTAV
GHEORGHE

Cuprins

1. Acum, și cu lime	9
2. Laptele bunătații umane	29
3. Stau	49
4. Silent night	59
5. Crezi că ai talent?	93
6. La telefon cu Președintele Republicii	133
7. Corupția, teribilul flagel	157
8. Oftalmologie	197
9. Încă trei chestii	263

1.

Acum, și cu lime

O plăceam pe Monica. Deși, conform schiței de filozofie punk rock pe care o cultivam, ar fi trebuit să o disprețuiesc. Născută și crescută în Primăverii, Range Rover, studii la Londra (cine dracu' făcea liceul la Londra în '88?), avea toate șansele să o clasific drept „matracucă“. Cu toate acestea, Monica avea ceva. Afișa o grație evidentă. Deși pe atunci eram constant excitat, precum un grec de 15 ani, nu-mi trezea nicio opinie sexuală. O plăceam, poate, pentru că-mi spunea ceva ce îmi doream să aud: „Octav, tu ești atât de original...“ „Original“ egal prăfuit, mătușesc, total non-punk rock. Totuși, eram considerat cumva de cineva. La Capu' lu' paișpe nu-ți spune nimeni că ești original.

Când m-am angajat, nu mai era nimeni din Pantelimon. Restrângem aria; nu era nimeni din Ianului, nicidecum din Obor. Nici măcar din Ștefan cel Mare, o zonă care-mi stârnea oarece invidie. Cum intrai în Dorobanți, începeau formele de viață: Mara de la „Trafic“ era de acolo, de la intrarea în Cale, de la blocuri. Totuși, Dorobanți. Urma o lungă listă din Capitale, Aviatorilor, management din Primăverii, desigur, Domenii, câțiva pauperi din Floreasca. Toți, dar absolut

toți bucureștenii făcuseră „Caragiale“ și „German“. Nici cei veniți din provincie nu se trăgeau din Pantelimonul provinciei. Erau, mai toți, copii de medici sau alte tipuri de înstăriți din sfera locală.

Nimeni din Pantelimon. Aici trebuie să subliniez o evidență geografică. Chiar și în anii '90, Pantelimonul avea porțiuni pretable unei vieți onorabile. Nu și Capătul. Acolo unde întorceau tramvaiele 13 și 14. Capu' lu' paișpe. Inferno. Locul în care aterizaserăm în clasa a patra, goniți de buldozerele și demolările din jurul Mitropoliei – cartierul în care aveam casa. În prima zi în Pantelimon, purtat de o briză de inocență vecină cu idioțenia – o trăsătură de familie perfect conservată –, am coborât din bloc să „explorez“ cartierul. Peste trei minute aveam nasul spart, trei dinți lipsă și mi se smulseseră tenișii chinezești din picioare. Capu' lu' paișpe.

Cum aș fi putut să le spun Monicăi, Dorei, lui Naomi, niște efemeride translucide născute direct în Clubul Nautic din Herăstrău, că vin de la Capu' lu' paișpe? Așa că am aplicat și în acea situație ficțiunea, singurul lucru pentru care am dovedit aptitudini reale.

– Aoleu, iar s-a făcut unu noaptea! Chem niște taxiuri. Octav, unde stai?

– Iancului.

Spontan, dezinvolt, indubitabil, central, aproape de metrou, verdeață. Tăcere sumbră.

– Unde e asta?

– Aproape...

– E în București? Nu cred că iau ăștia curse în afară...

SMS de la Wesley – „Ne vedem“. Lipsa unui semn de punctuație mă neliniștește. Ne vedem. E hotărât, ne vedem. Sau îmi lasă loc de opțiuni? Lipsa unui semn e în sine un semn. Poate că azi e ziua. Termin pe la 18:00, luptă de convingere vreo două ore, la noapte doarme la mine în garsonieră, salvată și liberă.

– Cum e acolo, în Iancului? a întrebat Monica.

– E OK, dar nu chiar Miami. Blocuri, știi tu...

Din afara cubiculului izbucnește, cu 90 de decibeli bătăuți pe muchie: „A venit nebunu’ de Salam/Cu cel mai tare program!“

Monica își mobilizează cei 185 de centimetri, îi assemblează pe tocurele de 12, deprinde un echilibru miraculos pentru niște picioare uimitor de subțiri și iese din birou.

– Costache, termină, te rog, cu porcăriile! Încerc să lucrez!

Salam își termină brusc cel mai tare program. Monica închide ușa, înjură graseiat și începe demontarea propriului corp pentru a atinge poziția „șezut“.

– Numai tu poți să rezolvi asta, pentru că e nevoie de originalitate și tu ești atât de original, ți-am mai spus-o...

Un timid început de erecție.

– Măi, îi am pe ăștia de la Dolo’s, care sunt OK, dar amețiți, și au un spot de la ei din Austria, pe care...

Îi sună telefonul.

– *Hi, Samir, how are you? Well...*¹

Îmi face semn să mă car:

– Îți dau pe mail.

1 Bună, Samir! Cum ești? Ei bine... (N. red.)

SMS spre Wesley: „Ne vedem. Ora 18:20? La Blue?”

Da, semne de punctuație. Claritate.

FROM: monica.tudose@dmr.ro

TO: octav.gheorghe@dmr.ro

CC: alexandra.tanase@dolos.com.ro; smaranda.ruca-reanu@dolos.com.ro

Subject: Spot DOLO'S „Countryside“

Octav,

Clientul nostru drag, Dolo's, are acest spot care rulează cu succes în Austria, iar toți indicatorii de brand mășurați pe campanie sunt *SKYROCKETING!!!* Așa că, de ce nu l-am adapta și noi?! Nu?

Din păcate, spotul a circulat pe un hard-disk despre care am înțeles că a avut o defecțiune, deci... Eu l-am văzut, îmi place de mor, așa că ți-l povestesc:

O doamnă pe la 55 de ani și aici, mare atenție, pentru că toată cheia emoțională a spotului stă în acest personaj, e foarte aranjată și *fresh* și sexy (pentru vârsta ei, dar vârsta e doar un număr, nu?), iese dintr-o vilă *fancy* și respiră aerul proaspăt al dimineții. Se bucură de viață, de soare, de tot. În fața ei, un peisaj demential din Tirol (parcă, nu?), se aud în depărtare tălângi de vaci și tot felul de chestii. Doamna desface un pachet de Dolo's Alpin, și aici e *selling point*-ul pentru că nu e vechiul Alpin, doar cu mentă, e NOUL ALPIN, cu mentă PLUS LIME!!! Trebuie *to emphasise and to dramatise*

*this revolutionary thing!*² Doamna bagă în gură produsul și are acea stare de extaz pe care o mai ții minte și din execuția „Christmas“, dar era altă doamnă atunci. După care vine o voce care e în germană, dar ți-o traduc eu, care zice: „Prospețimea naturii în gura ta.“ Noul Dolo’s cu așa și așa.

Ce trebuie făcut:

Unu. O soluție creativă care să atragă și publicul nostru mai în vârstă, 50+, care nu cumpără acum produsul, că pare prea *young*. Noi asta vrem să *stress out*, că de-acum e și pentru ei. Să simtă o legătură emoțională între doamna care e de vârsta lor și ei. Cred că deja ai o soluție pentru asta, nu?

Doi. Gustul Naturii. E un atribut pe care nu l-am mai comunicat încă, dar face tranziția către Platforma de „NATURAL“ pe care o vom comunica de la anul. Bine, nu trebuie spus că e natural, că încă nu e, dar trebuie să *sneak in the concept*, ca o *early inception*. Găsești tu o cale să spui că e natural, fără să zici chiar natural.

Trei. LIME! LIME! LIME! Toată lumea era obișnuită cu gustul dement de mentă, (*pun intended!*) iar acum avem și LIME! Trebuie comunicat noul *feature* care să cadă ca un trăsnet. Nu mai e cum știați, *there’s more!* Inovăm tot timpul, nonstop! Despre asta e brandul Dolo’s, despre inovație!

Noi, cu toții, ne bazăm pe creativitatea și pe originalitatea ta. :) Și sunt sigură că o să ai multe soluții WOW! Avem *a first meeting* vineri. Te simți confortabil cu data?

Monica

2 [...] să scoatem în evidență și să punem în scenă ideea asta revoluționară. (N. red.)

Sunt zile în care primesc și 21 de astfel de mailuri. Cei cinci ani de psihanaliză care vor urma se vor dovedi prea meschini pentru a repara dezastrul.

SMS de la Wesley: „Ne vedem.“ Același mesaj, folosit acum drept confirmare. O admirabilă economie de efort.

Monica, draga mia,

În primul rând, felicitări pentru inegalabila elocvență cu care mi-ai redat spotul. Am avut momente în care, chit că citeam slove, în fața ochilor mi se derulau mirifice peisaje din Alpi. M-am imersat, cu o frivolă beatitudine, într-o intimă sală de proiecție, în care m-am dat unui desfrâu vizual montan. Asta numesc eu un talent narativ înnăscut. În ceea ce privește actul de creație a clipului, cu certitudine ne aflăm în fața unei capodopere. O sinceră reverență colegilor noștri austrieci! Nu degeaba sunt forța dominantă a cinemaului european.

Simt acest proiect ca pe o nouă provocare, ca pe o probă încărcată de ambiția de a fi din ce în ce mai bun. Te asigur că-mi voi arunca în joc întregul set de competențe, spre a excela în rezolvarea celor trei puncte indicate de tine.

Unu: doamna distinsă și atrăgătoare din Alpi.

Dacă ne adresăm cumva doamnelor distinse și atrăgătoare, de aceeași vârstă, din satele românești, deja se conturează un succes. Identificarea cu personajul din spot și apoi metamorfozarea în el se vor produce natural, chiar și fără intervenția noastră creativă. Doamnele de la noi au o nevoie stringentă de acest produs, mai ales că, împreună cu doamna din spotul austriac, împărtășesc aceleași valori culturale și

antropologice. Locuiesc în niște cocioabe imunde, n-au dinți în gură, beau spirit medicinal, ies dimineața din casă și admiră peisajul pictural: pungi și căcați. În fundal, soțul rupe o șipcă din gard pentru a administra prima bătaie a zilei. Și aici intervine produsul: doamna ia un Dolo's ca să nu îi miroasă cavitatea bucală în timp ce domnul îi rupe spinarea.

Doi: da, se poate comunica „natural“ fără a folosi termenul „natural“. Fiind înzestrat cu spontaneitate, am deja câteva soluții. Ce-ai zice de „scursura radioactivă“, „*my chemical romance*“ sau chiar „din deliciile Cernobîlului“?

Trei: LIME! Mi se pare o doză de inovație oportună și perfect integrată, având în vedere lascivele culturi de lime de pe platourile Tirolului. De-abia aștept să comunic această premieră!

Da, vineri e OK.

Aveam acest joc cu Monica. De câte ori îmi trimitea un mail ca ăsta, și asta se întâmpla des, îi răspundeam pe un ton autosuficient, ironic, dar competent și articulat. Iar la încheiere, în loc de semnătură, adăugam, după caz: „A! Și mă fut în campania voastră“, „Mă piș pe ideile voastre“, „Mă cac în conceptul vostru“. Pentru că eram, de cele mai multe ori, un băiat rezonabil și vag talentat, Monica tolera aceste ieșiri și nu le comenta.

De data asta, din buchetul de injurii, am ales modestul:
A! Și mă cac în spotul vostru,
Cu o imensă considerație,
Octav

Send.

Arunc în player *Ill Communication*, proaspăt cumpărat de la Petrică. Mă rupe *sample*-ul de flaut de pe „Sure Shot“. Începe să sune telefonul de pe birou. Îl ignor. Încep să sune telefoanele de pe toate birourile. Unii răspund. Toni se întoarce spre mine, apoi continuă să vorbească la telefon. Costache scoate capul pe după monitor:

– Ce-ai făcut, vericule?

Q-Tip bagă pe „Get It Together“ și îmi dau seama că mi-am dorit mereu să mă apuc serios de A Tribe Called Quest și am acasă doar *The Low End Theory*.

În fața mea se întrupează un bizar mix de artă contemporană: o sculptură a lui Giacometti urlă precum o pictură de Munch. Monica și-a asamblat corpul modular într-o postură bipedă sfâșietoare. Umblă cu ambele mâini în jurul unei guri care se deschide spectaculos și urlă, bălăbănindu-se printre birouri:

– Criză! Avem o crizăăă! Criză!!!

Animate de promisiunea unui scandal monstruos, celelalte cinci membre ale departamentului erup în urma ei precum un cor antic: „Criză!!! *Everybody! Guys*, avem o criză!“ Lulu: „*We got a big issue!*“³ Alma: „E foarte nasol! E cea mai urâtă criză!“ Luiza: „*It's a major fuck-up! Serios* acum...“

Costache se întoarce să-mi explice, pentru a suta oară, de ce se comportă așa. Da, Costache, îți cunosc teoria: pentru că sunt nefutute.

– Băi, vericule, da' în toată lumea asta nu s-or găsi șase voluntari să le dea câte o pedală la acestea?

3 Avem o mare problemă! (*N. red.*)

– Nu vă supărați, dar ce a cauzat criza de azi?

Monica întoarce un braț de macara spre mine:

– Tu să taci! Tu să taci!

Repetiția nu face decât să ateste gravitatea situației.

– *Guys, guys*, avem un *major fuck-up*! Ceva atât de grav nu s-a mai întâmplat. Chiar nu știu cum să *handle*... Smaranda e într-o mașină, în drum spre noi! Înțelegeți?!

Costache întreabă:

– Cine pula mea mai e și Smaranda?

– Uite, atitudinea și cuvintele astea ne bagă în criză! Smaranda e clienta noastră de la Dolo's. Octav, în sala de întâlniri, acum!

– Da' ce-am făcut, doamna? întreb cu accent de meltean.

– Ai zis că te caci în spotul ei, asta ai făcut. Ai dat REPLY ALL, cretinule!

Obscen, ăsta e cuvântul. Basul de pe „Sabrosa“ sună de-a dreptul obscen.

De data asta, am fost foarte atent când am vomitat. Sigur erau bucăți de alimente pe care nu le mâncasem, de parcă cineva mi le-ar fi băgat pe nevăzute în stomac pentru a face momentul surprinzător și spectaculos. De pildă, ananas. N-am mai mâncat ananas de vreun an și, totuși, jur că era acolo.

Vomitam des. Într-un moment ca ăsta, când tocmai înștiințasem clienta ce intenționez să fac cu spotul ei, vomitul era obligatoriu, aproape un act de curtoazie. Vomitam la meetinguri cu clientul, la ședințele de pregătire pentru filmarea unui spot, la evaluările trimestriale, la ședințele tensionate

de creație. Altă formă de somatizare favorită era migrena. Nu orice migrenă, ci Regina Migrenelor, Armaghedonul tâmpelor, piatra la rinichi transmutată în craniu. Ea era rezervată lungilor analize de performanță a brandului sau agonizantelor ședințe de sfârșit de an ale agenției.

Sala de întâlniri are o masă cu 12 scaune și un singur ocupant, eu. Pe masă e o foaie de hârtie pe care scrie, cu marker negru, „EMOTION“.

Paranteză. Mare. Cu vreo două săptămâni în urmă, aveam prezentare pentru cel mai important client al nostru. Mobilizare totală. Cinci echipe, doi directori de creație, 16 ore pe zi, timp de două săptămâni; un efort epuizant. În joia dinaintea prezentării de luni, se pune marfa pe masă. Fără exagerare, materialul e impresionant sau, ca să-l citez pe Costache: „Meserie, te halesc!“ Patru rute creative solide, excepțional executate. Art direction grandios, storyboarduri, mock-up-uri, detalii, brizbrizuri.

Monica, alături de cohortă, privește critic expoziția:

– Măi, *guys*, eu cred că nu ați surprins fidel aici ADN-ul brandului... Credeți-mă, eu știu bine clientul și știu ce vrea. Vrea ceva *exquisite*, adică *outstanding*. Aici avem ceva OK, corect, dar n-ați atins *that level*, înțelegeți?

Corul antic aprobă și se frâsuește. Se declară, dramatic, criză.

– Nu, clar, trebuie să-l chemăm pe Chris! E singurul care ne poate ajuta...

Din 12 piepturi de oameni la capătul puterilor izbucnesc cele mai creative înjurături pe care le poate oferi limba română. Decizia a fost luată. Chris va fi adus.

Chris e directorul de creație de la firma-mamă din Londra. E bucuros să vină, din când în când, să dea câte o mână de ajutor, mai ales că n-o face benevol. Taxează 10 000 de lire pe zi (*including travel days*), bilet de avion la clasa întâi și hotel cu piscină. Cu toate astea, e un bou. Dar e un bou distins, la 43 de ani, bronzat, într-o formă fizică contrastantă cu burțile locale. Și e un bou care emite scurte platitudini cu un accent *upper class* care te complexează.

În acea vineri dimineață, bronzul lui Chris, împins în față de cămașa impecabil de albă, ne-a făcut să ne simțim ca niște navetiști din personalul de Bolintin. În fața lui, Monica desfășura un continuu număr de contorsionism, iar cele cinci vestale nu-și puteau stăpâni trepidațiile hormonale.

Costache îmi dă un cot:

– Englezoiul servește bufet suedez diseară, la hotel. Mi ți le apleacă pe astea mici pe marginea patului și le mitraliază cu Spitfire-ul ca la Dunkirk.

Gros, dar apreciez analogia, fiind un fan al marilor bătălii aeriene. Chris se uită câteva momente peste prezentarea noastră, nu comentează, apoi o respinge din priviri.

– Spuneți-mi tot ce știți despre client. Vreau să știu tot. Istoric, campanii, obiective, tot.

Și i se spune tot. Acest tot, într-o formă eficient condensată, durează cam șase ore. După expunere, Chris se ridică. Trebuie să se retragă la hotel. *Travel fatigue*. Conform predicției lui Costache, va alinia departamentul nostru de Client Service pe marginea patului, urmând să recreeze o bătălie

care a schimbat cursul celui de Al Doilea Război Mondial. O valoroasă lecție de istorie care va completa educația tinerelor mele colege.

Sâmbătă. Chris zice:

– Vreau să știu totul despre piața de aici. Nu sunt un localnic, așa că sunt foarte puțin informat. Vreau să știu tot: demografice, statistici, obiceiuri de consum, putere de cumpărare, trăsături culturale, tot.

Iată o încercare semeață. Timp de 12 ore, toate departamentele noastre, mai puțin eu, fiindcă am preferat să ies și să vomit din oră în oră, s-au străduit să-i ofere oaspetelui englez un minuțios compendiu național. Chris a tăcut, a ascultat, apoi s-a ridicat să plece la hotel. După 12 ore de România, îmi place să cred că n-a mai avut energie pentru încă o scenă tumultuoasă de război.

Duminică. Ziua în care Oracolul va vorbi și ne va da soluția ce ne va scoate din beznă. Chris se așază. Fetele suspină. Costache înjură mic. Eu mă ridic să vomit micul-dejun. Chris tace. Scoate carnetul și își citește notițele, într-o liniște respectuoasă. Apoi se uită la noi, gânditor.

– Vreau ca fiecare membru al echipei să prezinte ce a lucrat la campania asta.

Se ridică fiecare și încearcă să vorbească precum Chris, cu un prețios accent britanic *upper class*, lucru care cizelează comedia situației până ce atinge perfecțiunea. Mă ridic și eu și încep să povestesc scurt și auster, îngroșându-mi accentul până ajunge la nivelul de *villain* est-european dintr-un film cu Bruce Willis.

Educația impecabilă a lui Chris îi reține orice reacție și îl împiedică să-mi arate că nu înțelege nimic.

– Chris, să nu uităm că la ora 15:00 ai avion, plus drumul la aeroport, cu trafic, că aici suntem în România, plus check-in, zice Monica.

Chris ridică mâna. Fii pe pace, Monica, Chris știe exact ce face. Vorbește și Costache, povestind că i s-a stricat calculatorul în plin act creativ și că are nevoie de un mouse nou. Presiunea timpului crește. Avionul lui Chris începe alimentarea. Noi toți am terminat de vorbit. Monica trepidează:

– Ar trebui să plecăm spre aeroport, Chris.

Chris tace. Lung, 23 de minute de tăcere. Monicăi îi sună telefonul; șoferul spune că oaspetele britanic va pierde avionul. Chris n-a dat încă soluția. Thriller psihologic. *Mindfuck*. Monica se ridică:

– Să-i mulțumim lui Chris pentru ajutorul neprețuit...

Chris cere o foaie de hârtie și un marker. Scrie ceva pe foaie, apoi o pune cu fața în jos. Se ridică; acum e gata să plece la aeroport. *Job done*. Se pupă afabil cu fetele de la Client Service, ca un ultim tribut adus bătăliei de la Dunkirk. Ne aruncă un sfert de salut și iese.

Liniște. Monica se năpustește asupra foii și o întoarce către ea. Cu respirația tăiată, citește repetat și meditează adânc. Hotărăște să împărtășească și cu noi darul înțelepciunii. Pe foaie scrie „EMOTION“.

– Ați văzut ce înseamnă experiența și un stil de lucru occidental? Exact asta ne lipsește în prezentare, emoția. Nu mă interesează, munciți toată noaptea și luați-o de la zero. Avem nevoie de mai multă emoție. Chris e un geniu!

Se deschide ușa și intră un costum Armani de 3 000 de dolari. În el locuiește Ben, CEO-ul agenției, 52 de ani, sec,

no bullshit, business, la obiect, un englez scutit de obositorul protocol britanic care i-a fost extirpat în ani lungi de studii în State. Cred că l-am mai văzut la două petreceri de sfârșit de an și de vreo trei ori prin agenție, trecând grăbit prin departamente.

– N-ai urcat niciodată la mine în birou, zice Ben.

– *No, Sir!*

– De-abia îți știi figura. Nu știi ce faci, nu știi cine ești. Și asta e un lucru reconfortant. Toțiăștia urcă de mii de ori la mine în birou ca să se toarne unii pe alții și să se plângă de toate nimicurile. Mă obosesc lucrurile astea. Ce-ai făcut?

Îi spun ce am făcut.

– Cum adică, te caci în spotul ei?

– Ce-i drept, e mai mult o exprimare abstractă, conceptuală. N-am intenționat niciodată să execut în fapt acest act. Mă cac de fapt în ideea spotului. Sper că s-a înțeles lucrul ăsta, e foarte important pentru mine.

Ben începe să hohotească isteric, cu capul dat pe spate.

– Mă interesează din punct de vedere uman, de unde îți vin lucrurile astea? Adică glumele proaste și raționamentele astea ridicole. Eu n-am fost niciodată așa. Am avut mereu un obiectiv și un set de aptitudini și strategii pentru a-mi atinge obiectivul. Atât. Nu-mi trece absolut niciodată prin cap ceva absurd, *funny*, neașteptat, tâmpit.

– E vorba despre ereditate, domnule. Am moștenit de la strămoșii de pe linia paternă, domnul Traian Gheorghe, bunicul, și domnul Marian Gheorghe, tatăl meu, un set de patru superputeri. Idioțenia este prima și, poate, cea mai importantă dintre ele.

– Deci, te consideri idiot?

– Aș fi foarte jignit dacă mi s-ar spune contrariul. E în joc reputația familiei mele.

– Și ce superputeri ai mai moștenit?

– De fapt, mai am o superputere și două pasiuni. Puterea e cea de a mângâia și a îmblânzi chiar și cei mai agresivi câini. Bunicul meu a avut titulatura „Regele Câinilor“, deci eu sunt „Regele Câinilor, al treilea“. Țasta e și singurul motiv pentru care îmi doresc un copil, de preferat băiat – transmiterea acestui titlu. Am mai moștenit și dragostea pentru splendoarea vernaculară a arhitecturii bucureștene (trăsătură aproape dispărută din oraș, mai ales din vina complicității arhitecților – o tagmă pe care o voi sodomiza îndelung în capitolul în care merg cu Anca la oftalmologie) și pasiunea pentru literatura americană, cu o mențiune specială pentru William Faulkner.

– Despre asta, ultima, știi ce zici. Am studiat doi ani la Oxford, Mississippi, deci...

Cred că îl iubesc pe Ben, ăsta, chiar și așa, în mizeria clootindă în care sunt acum. Tace și se uită lung la mine.

– Am și eu o superputere, să știi, și trebuie să crezi în ea. Când ai neazuri, voi veni. Dar o fac o singură dată, ține minte asta.

Smaranda intră și nu se uită la mine. Nu se va uita nici măcar vag în direcția mea pe toată durata întâlnirii. Încercările Monicăi de a o servi cu ceva de băut par un set de exerciții yoga făcute de un baschetbalist beat. În spatele ei, corul antic murmură hitul „Criză!“. Nu, Smaranda nu vrea nimic, nici apă, Doamne ferește cafea, ferească Sfântul un fursec. E o ascetă palidă, îmbrăcată în negru, cu „cearcănele până la pizdă“ (așa cum atât de satisfăcător vizual o caracteriza colega

mea, Alina), care mănâncă la 5:00 dimineața un pumn de tărâțe și „e veselă și plină de energie întreaga zi“. Exact așa se simte și acum, când se căznește să-și deschidă buzele de grosimea unei lame și să susure „O să vă concediez“.

– Măi, Smaranda, zău, ne știm de atâta timp, eu sunt aici ca să găsim soluții. E o rușine totală ceea ce s-a întâmplat și o să luăm toate măsurile care să spele această rușine.

E clar, sunt pe fâraș.

– Doamnă, îmi pare sincer rău, a fost un accident nefericit...

– Taci! mă fulgeră Monica.

Tac.

– O să mă întorc la McCann. Acolo nu s-ar fi întâmplat niciodată așa ceva. N-am cerut mult, vreau doar un pic de respect din partea voastră.

– Nu, nu, nu! Cu noi ai avut cele mai frumoase rezultate din carieră. O să stârpim răul de la rădăcină: o să-l dăm afară pe ăsta și pe directoarea lui de creație, Alina, că știu că ai avut *issues* cu ea, și pe cine mai vrei tu.

N-aș ieși până la toaletă chiar în punctul ăsta al discuției. Dar o fi oare potrivit să vomit pe masă? Murătura pare nesatisfăcută.

– Nu, e puțin. Prejudiciile pe care le-ați creat companiei mele sunt prea mari.

Monica își smulge un rinichi și-l pune pe masă.

– Bine, am putea discuta și despre reducerea *fee*-ului...

Din întunecimea Mordorului licăre o luminiță:

– La ce te-ai gândit?“

Supereroii există. Pe introul de la „Sabotage“, ușa se deschide și intră unul dintre ei, Ben. Ține în mână un tablou mare care înfățișează un caniş imperial alb.

– Bună ziua, sunt Benjamin Gibbons-Bridge. Nu cred că am avut plăcerea să ne cunoaștem până acum, dar știu că ați produs o impresie puternică asupra soției mele, Fiona, care, de când v-ați întâlnit la Festivalul Brazilor de Crăciun, numai despre dumneavoastră îmi vorbește. A insistat enorm ca, atunci când ne vizitați, să vă facem cadou una dintre cele mai recente creații ale ei.

Ben îi înmânează acriturii tabloul. Acritura se dezacrește cu aproximativ 21%.

– E o pictură încărcată de semnificații. Canișul se numește Wilbur Granville și, din păcate, a decedat acum trei luni, călcat de mașina Poștei... Deci, e vorba despre un omagiu târziu. A fost câinele preferat al vărului nostru, Patrick Gibbons-Bridge, strănepotul compozitorului Frank Bridge, cunoscut mai ales pentru suitele sale edwardiene, pe care sunt sigur că le cunoașteți...

Talpa iadului încearcă să dea din cap, aprobator. Pumnul de târâțe nu-i oferă însă energia necesară.

– Cât despre soția mea... Pentru mine, viața alături de o artistă e un carusel care nu se oprește niciodată, eu fiind un businessman destul de plicticos și de limitat. Mai ales că ea, fiind franțuzoaică, are sânge latin, precum dumneavoastră, românii. Latinitate plus creativitate, *bum!*, o bombă cu ceas care explodează din oră în oră. Ha, ha! De pildă, colegul nostru, Octav, autorul unei glume de un prost-gust epocal, pe care sunt sigur că, datorită inteligenței dumneavoastră proverbiale, ați trecut-o deja cu vederea...

Smaranda mârâie ceva și parcă zăresc o mică fisură pătrunzându-i între cearcăne.

– Cred că sunteți singurul client din țara asta care are șansa să lucreze cu un copywriter expert mondial în Faulkner...

– Un scriitor american..., mă simt eu dator.

Taci!

– Octav și-a desăvârșit studiile la Oxford, Mississippi, la catedra la care a studiat titanul literaturii americane.

C'mon, Ben!

– Asta e, ne străduim neîncetat să vă oferim o calitate inegalabilă. Iată, campaniile vă sunt scrise de un expert de talie mondială. Probabil că și din acest motiv au atâta succes, nu?

Treptat, vrăjitoarea se dezbracă de puterile malefice.

– Eu vă las acum să discutați. Știu că aveți un spot revoluționar de făcut, nu?

Ben dă să iasă.

– A, și Fiona, care, v-am spus, e nebună după dumneavoastră, a spus că nu concepe încă o masă de Crăciun la care să nu veniți. Nu e prea grozav... Se mănâncă o prăjitură suspectă, se cântă fals și se spun ghicitori demodate. „O perfectă plectiseală britanică“, cum spune Fiona. Dar, pentru o persoană cu atâta umor, ca dumneavoastră, va fi perfect! Octav, vino cu mine!

– Domnule, vă mulțumesc mult...

– Taci. E prima și ultima oară când o fac pe John Cleese ca să-ți salvez curul. Supereroii nu există și ar trebui să afli și tu asta. Încearcă să te maturizezi și să te comporți ca un bărbat. Am fost foarte fericit că nu te-am văzut până acum

și așa fi foarte fericit să nu te mai văd vreodată. *And now, fuck off and go to work!*⁴

Stau la birou. *Ill Communication* a luat-o de la capăt. Îl opresc, fără chef. Așa fi ingrât dacă n-aș găsi chiar acum o cale ca distinsa doamnă din Alpi să pătrundă în inima consumatorului român. Încep să scriu. E 18:00. S-a dus dracului salvarea lui Wesley. Îi compun un mesaj și nu mă pot opri din a fi *apologetic*, pretențios și complicat. *Send.*

Pe scurt,

„Operațiunea de Salvare a lui Wesley“, sau OSW, pe numele ei de cod, e o fantasmă nu atât de originală pe cât credeam atunci. Povestind această pornire cavalească mai multor prieteni, mi-au mărturisit că au trăit și ei, în timpul tinereții, zbateri asemănătoare. Undeva în State, vreun behaviorist o fi și numit tendința asta „mitul salvatorului“, cu definiția „tentativa penibilă a unui tember de a salva o prostituată din marasmul în care trăiește și de o aduce pe calea cea dreaptă“. Bineînțeles, în cazul meu, pornirea n-avea niciun fundament etic sau, Doamne ferește, religios. Îmi doream asta doar pentru că Wesley îmi era foarte simpatică și nu voiam să fie arsă cu țigara de vreun interlop pe cocaină.

Pentru împătimitii onomasticii, originea poreclei „Wesley“ nu e covârșitor de sofisticată. Fata în cauză, deși originară din Teleorman, seamănă flagrant, atât la culoarea tenului, cât și la pronunțatele trăsături faciale, cu actorul american Wesley Snipes – renumit pentru blockbusterele sale

4 Acum dispari la muncă! (*N. red.*)

din anii '90. Pentru un bărbat, aceste trăsături memorabile sunt un dar ceresc. Pentru o femeie însă, discuția devine mai nuanțată; să spunem că aprecierea lor depinde de gusturi. Din fericire, mă număr printre cei care au gustat farmecul acestei alcătuirii faciale. În plus, Wesley enumeră multiple alte calități: are unui soi de inocență – o trăsătură destul de rară în câmpul ei de muncă, e sinceră, cinstită și e un exemplu de bună camaraderie. O fată alături de care mă simțeam bine.

În capitolele care urmează sunt menționate, când și când, câteva tentative anemice de a o salva de la prostituție.

2.

Laptele bunătații umane

Serile de film erau o tradiție pe care încercam s-o ținem săptămânal. Singura regulă era să evităm orice urmă de intelectualitate în selecție. Oricine pronunța Tarkovski, Bergman sau Rohmer se juca cu excluderea din club. În schimb, orice propunere care îi includea pe Will Ferrell, Star Wars sau Bruce Willis ne satisfăcea apetitul cinefil. Desigur, trebuia să ținem cont și de gusturile lui Wesley, care erau, mai degrabă, populare.

De exemplu, la un moment dat, Wesley ne-a anunțat că vine în vizită însoțită de verișoara ei de la Alexandria. Coco a intrat în alertă:

– Băi, vin fetele alea și trebuie să punem și noi niște muzică și tu ai numa' de-asta de punkiști...

Răscolesc repede teancul de CD-uri: Orbital, Autechre, Aphex Twin, Mars Volta. Chiar, cum ar fi să le aștept cu Mars Volta? Salvarea îmi surâde la capătul stivei: George Michael. De unde oi avea eu George Michael? Nu contează.

Apăs *Play* și începe un ecler de melodie, care coincide fericit cu intrarea fetelor. Remarc vigurozitatea genetică a familiei; verișoara afișează aceiași ochi exoftalmici, aceeași

dantură proeminentă și același maxilar cuprinzător precum Wesley. Doar că e ceva mai mărunțică și pare stingheră în generozitatea spațiului unui apartament de două camere din Dudești.

Fetele se așază pe canapea. *Drinks*. Wesley remarcă fundalul sonor și ține să-și lămurească verișoara:

– Asta e muzică din aia de artiști. Ți-am zis că te aduc la artiști...

Mariusică mă ridică din mijlocul superacțiunii. Mi-e frică să-i răspund la telefon, pentru că știu ce urmează. Bine, trebuie să mă gândesc temeinic, doar sună MariUSICĂ. Nu e Marius, nu e domnul. Marius Topoloveanu e MariUSICĂ. Blând, săritor, de treabă. MariUSICĂ. Un idiot, de altfel, dar înnobilit de calitățile evidențiate anterior. Cum să nu-i răspunzi?

– Casa arhitect Gheorghe, într-o magică seară de vară. Cu ce vă pot fi de folos?

– Ce-ai, mă, te-ai drogat?

– E trecut de ora 20:00, deci sunt șanse.

– Ce făceai?

– Băgam un film.

– Ce?

– Contează?

– Da, că poate l-am văzut, mi-a plăcut și vorbim despre el când ne vedem.

– Zi, MariUSICĂ, pierd când le taie ăla capetele cu sabia!

– A, e *Blade*, cu Wesley Snipes!

Al dracu' MariUSICĂ!

– Mă ajuți și pe mine mâine?

Mariusică se ocupa de promoții, activări, teren. Pe scurt, monta bannere, făcea instructajul promoterilor, inaugura malluri sau cutreiera țara împingând fastuoase caravane ale unor cunoscute beri.

Un animal de povară, care reușise să ne îndatoreze pe toți, descurcându-ne în situații de altfel simple, dar care ne depășeau întru totul. Te mutai dintr-o chirie în alta? Mariusică apărea cu un camion încăpător și cu patru hamali ieftini. Aveai o mătușă de băgat peste rând la un RMN? Mariusică, prin relațiile la Primărie, tocmai îi făcuse rost de două locuri de parcare unui șef de spital. Pe bune, n-ai cum să-l refuzi.

– Mariusică, mi-au dat ăștia o zi liberă după trei luni de nopți nedormite... Vreau să mă plimb și eu cu o fată în parc, să mă duc pe la maică-mea, nu mă omorî...

– Fratele meu, știi că te ajut când vrei tu și fac totul pentru tine, dar am mâine întâlnirea aia de evaluare de la berea lu' pește prăjit și-i am pe niște terminați pe teren... Du-te tu puțin să-i verifici pe nenorociți.

– Ce nenorociți, bre?

– Am doi copii pe teren, mă, le-am dat și eu o pâine. Unu' mi-e văr de-al nu-știu-câtelea de la Zimnicea și un tovarăș pe care și l-a adus el. I-am băgat la *sampling* și-mi fac numai probleme, nu pot să-i las singuri, că fug și fac panaramă. Du-te tu mâine și bagă un ochi, să fie acolo, să-și facă treaba și vin eu să te schimb cum termin evaluarea, trăi-ți-ar familia ta!

Cedez fără să-mi dau seama.

– Unde să merg?

– Să fii la 10:00 la Pantelimon.

– Aoleu! Mai aproape n-ai găsit și tu?

– Acum faci figuri, că te-ai ajuns, nu mai ții minte că te luam cu mașina de la Capu' lu' paișpe? Acum vrei să te iau de mai aproape?

E oarecum straniu să-i vezi pe Cif și pe Domestos fumând și scoțând mici rotocoale prin capacele sticlelor de soluție igienică. I-am găsit sprijiniți de o latură pustie a magazinului, după ce-i căutasem vreo oră prin toată galeria. O fată îmbrăcată în văcuța Milka mi-a indicat c-ar fi aici, lucru care mi-a spulberat orice iluzie de solidaritate între mascote.

Costumele sunt ceea ce te-ai aștepta să fie: o reproducere stângace, supradimensionată, a recipientelor de Cif și Domestos. Simulacrul de cutie le acoperă capul și se desfășoară în jos, până deasupra genunchilor. În dreptul figurii e decupată o mică fantă prin care intră aer și prin care, sper, cei aflați înăuntru pot vedea. În lateralul dozei sunt câte două orificii prin care cei doi scot brațele îmbrăcate într-un material alb care le acoperă și degetele. Picioarele sunt și ele acoperite de același material alb, lucru care contribuie la aspectul bizar: un corp voluminos și cilindric din care coboară brusc două sticksuri albe.

Mă apropiu de ei și încep să mă acomodez cu ideea că mirosul care vine dinspre țigări nu e de tutun.

- Băi, nu-i nici ora 11:00 și voi sunteți pilaf?
- Da' tu cine ești? a întrebat Cif.
- Sunt coleg cu Mariusică și m-a trimis să stau cu ochii pe voi. Cum vă cheamă?
- Tudi, zice Domestos.
- Picu, se legitimează Cif.
- Ați apucat măcar să dați niște pliculețe?

– Am dat...

Mă uit la cutiile pline ochi de mostre, așternute la picioarele lor subțiri și dubios de albe.

– Ați dat de v-ați rupt.

– Păi stai, că mai dăm. Am făcut și noi o pauză de țigară.

– Și ce trebuie să ziceți când dați plicurile? Ia!

– E, dacă ne iei așa...

– Băi, asta m-a pus Mariusică să fac, asta fac. Vreți să-l sun, să-i zic c-o frecați și că sunteți mucii?

Cei doi se uită unul la altul. Cif pare cel mai afectat și îi simt slăbiciunea.

– Tu ești văru' lu' Mariusică?

Amărâțul dă din capac în semn că da.

– Mi-a zis că, dacă nu mă asculți, te zice lu' tac-tu la Zimnicea.

Cif îi dă un cot lui Domestos:

– Zi, bă!

– Bună ziua! Suntem Cif și Domestos, campionii curățeniei! Vrei să scapi de microbi alături de noi și să obții o curățenie impecabilă? Atunci, încearcă și tu noile produse, acum și cu aromă de lămâie!

– De fapt, doar eu, Cif, cum ar veni, am aromă de lămâie, el n-are, da' zicem așa amândoi, că ne-a și întrebat o doamnă: „Păi și el n-are de lămâie?“ „Nu, decât eu.“ „De ce?“ zice doamna. Și nici n-am știut ce să-i răspund. Tu știi de ce? Că lucrezi acolo, la ei.

– Habar n-am.

– Putea să ne facă pe amândoi de lămâie și gata, nu mai întreba nimeni nimic. Corect?

CURTEA VECHÉ

curteaveche.ro

ISBN 978-606-44-1610-0

9 786064 416100

